

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

JENEVA ROSE

**NAINÉ,
KES KAOTAS
PEA**

UURIJA, KEL TULEB END ALLES TÕESTADA.
KOHUTAV MÕRV.
SALADUSI TÄIS VÄIKELINN . . .

Originaali tiitel:
Jeneva Rose
Dead Woman Crossing
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused peale nende, mis on avalikult hästi teada, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel. Iga-sugune sarnasus päriselt elanud või elavate isikute, sündmuste või tegevus-paikadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Jeneva Rose, 2020. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025

R01451025
ISBN 978-9916-31-635-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Mu abikaasale Andrew'le.
Sina uskusid minusse, kui ma ise ei uskunud.
See siin on sulle, tänu sulle.*

ESIMENE PEATÜKK

Kui rattad kuuma asfalti rammisid, pani uurija Kimberley King instinktiivselt käe ette oma aasta ja nelja kuu vanusele tütrele, toetades teda. Magav laps ei ärrganud. Olles sündinud ja – senini – üles kasvanud New Yorgis selle pidevalt huilgavate sireenide ja tuututavate autosignaalidega, oleks selle uinunud ingli üles äratamiseks vaja läinud rohkemat kui järsku maandumist.

Mõned tagumistes ridades istuvad reisijad plaksutasid, kui rattad kindlalt maandumisrada puudutasid. Kimberley ei suutnud hoiduda silmi pööritamast ja pead raputamast. *Maakad*, mõtles ta, kuid pidi endale kiiresti meelde tuletama... et ka ta enda elu saab nüüd maalähedane olema. Need polnud enam mingite igavate osariikide mõtetud elanikud, vaid pigem ta naabrid, uued kaaslased. Ta polnud enam uurija Kimberley King, NYPD-st*, vaid keegi hoopis muu. New Yorgis töötas ta mõrvarühmas, hullematest hullemate juhtumite kallal, mis olid kui õudusunenäod, aga seal, kuhu ta nüüd suundus, toimub mõrvu haruharva, arvestades linnakese suurust, mõtles Kimberley. Niipea, kui ta lennukist väljudes jala maha paneb, on asi ametlik: temast saab Custeri maakonna värske asešerif, asukohaga Dead Woman Crossing** – sünge ajaloo linnake, mis sai nime seal

---

* New York Police Department. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

** Linna nimi Dead Woman Crossing on otsetõlkes Surnud Naise Sild.

toimunud ja lahendamata jäänud jõhkra mõrva järgi. Võib-olla tunneb Kimberley end seal kodusemalt, kui ta arvata oskab. Ta uskus, et jääb südames alati newyorklaseks ja klammerdub selle külge niikaua, kui võimalik, kuid ta identiteet oli muutunud. Nüüd oli ta oklahomalane.

„Palun olge ettevaatlikud pagasiluukide avamisel, sest pagas võib olla lennu jooksul paigast nihkunud. Me loodame, et nautisite lendu, ja täname teid, et lendasite American Airlinesiga,“ teatas lennusaatja läbi sisetelefoni. Suurem osa reisijaid tõusis otsekohe püsti, justkui oleks stjuuardess neile lihtsate väljumisjuhiste andmise asemel vägevat mäejutlust pidanud.

Kimberley keeras end tütre poole ja tegi turvavöö lahti. Jessica ärkas, hõõrudes uniseid silmi. Ta nägu hakkas tundmatut ümbrust silmitsedes mossi tõmbuma, kuid Kimberley tegutses kiiresti. See ilme oli tuttav: ilme, mis andis teada, et Jessicat tabab nutuhoog. Tundus, et tütar oli viimaste nädalate jooksul selgeks õppinud, et nuttu saab ema vastu psühholoogilise relvana kasutada. Kimberley jagas tütre pehmele pealaele suudlusi ja haaras Jessica sülelusse, rahustades last, enne kui too pisaravulkaani valla oleks päästnud. Ta oli tüdruku varakult äratanud ja otsustanud lõunaune vahele jätta, et lennureis sujavamalt kulgeks, ja nii oligi läinud.

„Jessica, kullake, me oleme kohal,“ ütles Kimberley oma väikest tüdruku hüpitades.

Tütre vaatamine oli nagu peeglisse vaatamine: laps oli Kimberley täpne koopia. Paksud tumepruunid juuksed, elavad sinised silmad ja pruntis huuled. Kimberley oli tänulik, et tütar oli tema ja mitte ta eksi moodi, kes nägi välja nagu plakatilt maha astunud aaria rassi esindusnägu: blondid juuksed, heledad silmad, kahvatu nahk. Mees ei olnud enam Kimberleyga seotud. Kui aus olla, siis polnud kunagi tõsiselt olnudki, nii et Kimberleyl oli hea meel, et Jessica talle meest pidevalt meelde ei tuletanud. Naine lootis, et tütar pärib ka tema tugeva iseloomu, mitte isa oma, kes oli rohkem huvitatud

musklite pumpamisest jõusaalis kui oma lapse eest hoolitsemisest. Kui Kimberley talle ütles, et kolib teise osariiki ja et mees võib Jessicat näha nii palju, kui soovib, aga peab selle nimel reisima, oli too vastuseks õlgu kehitanud, justkui oleks Kimberley talt küsinud, soovib ta munade kõrvale peekonit või vorstikesi.

Emaks saamine oli Kimberleyd muutnud, kuid isadus Aaronit mitte. Jessica sündides arenes naisel peaaegu kuues meel välja. See mõjus tugevamalt, kui ükskõik milline politseitreening eales suutnud oli. Instinkt, mida paljud emainstinktiks nimetasid, sobitus uurijatööga hästi. Ta hakkas kõike märkama, ohte ette aimama. Ta võis erinevate olukordadega silmitsi seista ja tabada sadat erinevat võimalikku ohtu. Jessica muutis Kimberley paremaks. Mis Aaronisse puutus, siis isaks olemine paljastas ta tõelise olemuse: isekas, lapsik ja ennast imetlev. Kimberley heitis mälestused kiirelt kõrvale, enne kui need oleksid ta tuju rikkunud, need maha jäänud mineviku varjud, mis veel viimast korda üritasid teda tagasi meeleheite võrku mässida.

Ta sidus oma pikad juuksed hobusesabasse, valmistudes lennukist väljuma koos poolega kogu varandusest, mis tal oli. Kimberley tõusis püsti ja võttis Jessica sülle, tüdruku väikesed jalad ümber naise kõhna, aga tugeva keha. Ta oli harjunud kõigega ise hakkama saama, nii et pea kohal olevalt riulilt kohvri, mähkmekoti ja reisikoti haaramine, tütar samal ajal süles, võis kogenematule silmale ju imesooritusena paista, kuid temale oli see kerge. Jessica põimis käed tugevamalt ema kaela ümber ja pani vaikselt lalisedes pea ta õlale. Kimberley naeratas ja surus tüdruku pealaele suudluse, ise samal ajal, külg ees, endale mööda vahekäiku teed rajades.

Ta ees seisis keskealine mees, greibisuuruse juuksepaljakuga pealael. Mees pööras ringi ja heitis kiire pilgu rabelevale Kimberleyele. „On teil abi tarvis?“ küsis mees kottidele osutades.

Kimberley silmad läksid suureks ja kulm kortsu. Ta polnud harjunud, et keegi abi pakub, eriti veel seetõttu, et ta oli Manhattanilt

pärit. New Yorgis oli inimestel lihtsalt liiga kiire, et peatuda ja abi pakkuda. Neil oli vaja kuskile jõuda, ummikutest pääseda, metrooga sõita, sabades seista. Kõigil oli kiire, kiire, kiire. Nad polnud halvad. Neil polnud lihtsalt aega kena olla.

„Oh ei, ma saan hakkama,“ ütles ta, sest ta polnud ühtlasi harjunud abi vastu võtma. Kimberley oli sellist tüüpi inimene, kes sai kõigega ise hakkama. Sellepärast polnud tal ka kellegagi eriti hüvasti jätta, kui ta New Yorgist lahkus. Tal oli elust küüniline arusaam, et mida vähem su ümber inimesi on, seda vähem on sul kaotada.

Siiski meenus talle, kus ta on, ja ta arvas, et tal tuleb varem või hiljem meelt muuta, sest ilmselt mõtles härrasmees ainult head.

„Tegelikult jah, oleks vaja küll,“ ütles ta, sõnad kõrvus kõlmas nagu mingi võõras keel.

Mees naeratas ja haaras ta käest väikese ratastega koti. „Kas olete süitkandist inimene?“

„Ei, aga varsti küll, ma arvan.“ Kimberley kehitas õlgu.

„Mina sündisin ja kasvasin siin üles, aga ma ei suuda ette kujutada, et keegi tahaks vabatahtlikult siia elama tulla,“ ütles mees naeratades.

„Ega ei tahagi,“ turtsatas Kimberley, kuid jäi kähku vait ja vaatas mehele otsa, et veenduda, ega ta teda solvanud.

Mees puhkes südamest naerma. „Kiire vastus,“ ütles ta. „Noh, tere tulemast. Mõne aja pärast hakkab teile siin meeldima. Oklahoma on nagu leivapätsi kannikas. Algul ei taha seda keegi, ka pole see nii maitsev või pehme nagu ülejäänud päts, kuid see ajab asja ära, kaitseb ülejäänud leiba kõvaks minemise eest ja, tont võtaks... see on siiski leib.“

Kimberley noogutas. „Hästi öeldud. Muuseas, mina olen Kimberley ja tema on Jessica.“ Ta osutas peaga tütre poole.

„Tore teie mõlemaga kohtuda. Mina olen Frank.“ Ta tähelepanu haaras eespool toimuv sagimine ja ta pööras pead. „Saba hakkas liikuma,“ hõikas ta ettepoole tammudes üle õla.

Lennukist väljas, andis Frank pagasi Kimberleye tagasi ja naine haaras lapsekäru, mille lennukimeeskond oli juba valmis seadnud. Ta pani Jessica istuma ja toppis käekoti ning mähhmepambu kärü all olevasse korvi.

„Noh, kõike head, proua, ja vahest kohtume veel,“ ütles Frank naeratades ja lehvitas.

„Aitäh abi eest.“ Kimberley noogutas vastuseks, kui mees paar sammu tagasi astus ja ümber pööras ning terminali saginasse kadus. Kimberley kummardus, et kontrollida, kas Jessica on turvaliselt paigas ning kas kõik, mille ta lennukisse kaasa võttis, endiselt alles on. Haaranud kohvrisingast ja tirides seda ühe käega enda taga, lükkas ta teise käega kärü mööda reisijatesilda. Siin see nüüd oli... uus algus talle ja ta tütrele.

Pagasi väljastamise alal märkas Kimberley Davidit, kes toetus oma laia õlaga pagasilindi kõrval oleva betoonsamba vastu. Ta polnud meest kunagi näost näkku kohanud, kuid oli teda palju kordi näinud ja temaga rääkinud, kui oma ema, Nicole'iga, FaceTime'is suhtles, ja mees oli üsna kena tundunud. Nicole ja David olid abiellunud kohtumajas mõned aastad tagasi – ainult nemad kahekesi –, niisiis oli David tehniliselt võttes Kimberley kasuisa ja Jessica vanaisa. Hoolimata sellest, et mees oli kuuekümnene, oli ta tugev ja muskulis – elupõlise töö tulemus viljakasvatajana. Ta nahk oli tuulest ja päikesest pargitud ning habe aetud, tumedad juuksed hallisegused. Mehe silmad olid tumedad, täielikus kontrastis pehmete näojoontega, mille tõttu ta ilme lahke näis.

Kimberleyd silmates ajas David end sirgu ja naeratas laialt. Ta hakkas naise poole liikuma. Mehe jalaast oli raske ja ta kogukas kuju kõrgus Kimberley kohal, kui ta naist seljale patsutades kergelt embas. Kimberley ei teadnud tast eriti midagi, kuid lootis Davidit paremini tundma õppida, sest just seda meest ta ema armastas. Kimberley oli tänulik, et David võimaldas ta emale sellist elu, milleks isa polnud kunagi võimeline olnud, ning et ta avas lahkelt oma koduüksed Jessicale ja talle endale.

„Kus ema on?“ küsis Kimberley, silmitsedes ümbrust täis pagasilintide juurde tõttavaid reisijaid. Iga tabatud tundmatu nägu liikuvast inimmassist valmistas talle aina enam ja enam pettumust.

„Nicole'il oli järjekordne migreenihoog. Ta jäi koju puhkama ja puhkamise all pean ma silmas õhtusöögi valmistamist, sest nagu me mõlemad teame, ei oska ta puhata.“ David kõverdas kulmu.

„Oh... jah, täpselt tema moodi.“ Kimberley püüdis pettumust põgusa naeratusega varjata.

Ta polnud Jessica sünnist saadik ema näinud, sest Nicole oli kogu Kimberley linnas elamise aja tal vaid ühe korra külas käinud. Kimberley ei süüdistanud teda, sest ta teadis, et emal polnud edasitagasi reisimise jaoks piisavalt raha.